

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
ЗВУЦИТЕ НА ПОЛКАТА
НЕБЕСНИ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

*Не, наистина... след всеки бал сякаш грях
съм сторил. Не ми се ще и да си го спомням.*

Из Гогол

*Да вър-ви-ме, д-да вър-вие...
Ангеле мой мили,
п-полка да танцуваш с мен!!!*

— Сс... с... — свистеше флейтата.

— Чувам, чувам — пееха в бюфета.

— П-полката, п-полката, п-полката — бумтяха тубите в оркестъра.

Звуците на полката небесни!!!

Сградата на Лговския народен дом се тресеше. Лампичките примигваха в мъглата, съвсем зелени госпожици и аленочервени разгорещени кавалери се носеха като вихър. Вятърът метеше фасовете, а слънчогледовите люспи пращяха под краката като въшки.

Да вър-вие, да вър-ви-ме!!!

— Ангеле мой мили — шепнеше на госпожицата разлуделият телеграфист, отлитайки с нея на небето.

— Полка! А гош^[1], мадам! — изрева разпредителят на танците и завъртя около себе си нечия чужда жена. — Кавалерите крадат дамите!

От него капеше и пръскаше. Колосаната му якичка беше подгизнала.

В залата, като на сборище на вещици, лудуваше нечистата сила.

— По мазола, по мазола, дяволи ниедни! — мърмореше един нетанцуващ, докато си проправяше път към бюфета.

— Музика, свири номер пет! — викаше с гаснещ глас откъм бюфета човек, който приличаше на удавник.

— Вася — плачеше втори, вкопчил ръце в реверите на куртката му. — Вася! Не виждам пролетариите! Че къде се дянаха пролетариите?

— Бе за к–какви пролетарии бълнуваш? Музика, давай полка!

— На стената имаше окачени пролетарии — изчезнали са...

— Къде?

— Ами там... ей там.

— Залепили са ги, милите! Залепили са ги. Виж ти, закрили са ги с плаката. Ку–пу... ку–пу... купувайте серпантини и се обединявайте...

— Горко ми! Страдам аз...

— А–ах, как само страдам! — зовеше шепнешком, опиянен от парфюма ѝ, телеграфистът. — И душата ми стене!

Полка искам... да танцувам с теб!

— Кавалерите настъпват към дамите и обратното! А дроат^[2] — реве разпоредителят.

В бюфета плуваше мъгла.

— По чашка, граждани — канеше отговарящият за бюфета с лакирано лице и наливаше в чашите загадъчна розова течност, — в полза на библиотеката! Иван Степанич, подкрепи, умолявам те, пиедестала на науката!

— Не си падам по лимонадата...

— Чудак, бе каква лимонада! Пийни, пък после приказвай.

— О–хо–хо... Самогон!

— Е, разбра ли?

— Хайде, глътчица и на мен.

— За здравето на премирания красавец на бала Феропонт Иванович Щукин!

— Късметлия, спечели за красотата си кутия пудра!

— Протестирам против. Не беше справедливо да я дадат на Кривоносия.

— Я по-леко, че за тия думи, знаеш ли се...

— Граждани, не се карайте!

Лъснали лица с очи на замразена риба обсаждаха тезгяха. Синкавият дим набъбваше на парцали, погледите се раздвояваха.

— Може ли огънче?

— Зап-пов...

— Защо ми подавате три клечки?

— Чудак, привиждат ти се.

— Ми от коя да запаля?

— Цели се в средната, по може да улучиш.

Залата бушуваше. Срутвах се тавани и подове. Старите стени се тресяха. Стъклата на прозорците дрънчаха:

— Дзън... дзън... дзън!...

— Полката — дзън! П-полката — дзън! — ревяха тромбоните.

Звуците на полката небесни!!!

[1] Наляво (a gauche — фр.) ↑

[2] Надсяно (a droite — фр.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.